

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

70 ГОДИНИ ОТ УБИЙСТВОТО НА НИКОЛА ПЕТКОВ

Роден - 21 юли 1893 г.
Обесен - 23 септември 1947 г.

БЕЗСМЪРТНИЯТ

ДУМИ ОТ ПОСЛЕДНАТА НЕГОВА
РЕЧ ПРЕД VI-ТОТО ВЕЛИКО
НАРОДНО СЪБРАНИЕ ПРЕДИ
АРЕСТУВАНЕТО МУ
НА 5 ЮНИ 1947 Г.

„...Моята съвест е била винаги чиста. Такава е била винаги, защото и в моето семейство винаги са били с чиста съвест. Хора с нечиста съвест в моето семейство няма и няма да има.

...Аз обаче съм длъжен да кажа тук, че днес Българският земеделски народен съюз, на който имам честта да съм секретар, стои на същите позиции. Тия позиции са такива, каквито са били и на 9 септември. Тия позиции са: сътрудничество с работническата партия при равни права и задължения и право на свободен организационен живот на БЗНС.

...Няма да се оправдавам, защото невинните никога не се оправдават... Тук не се цели личността на Никола Петков. Цели се друга: да се удари секретарят на БЗНС, да се удари организацията на българските селяни, защото тя днес стои на една непоколебима позиция: независимост на БЗНС, независимост на организационния живот на БЗНС, борба за свободите и правата на българския народ....

...В 1938 г. мен ме изхвърлиха от същото това народно събрание по същите причини за борба за правата и свободите на българския народ и за борба срещу личния режим, заедно с 10 от вашите другари. И тогава, и сега аз заявявам, че съм щастлив, че имам честта и щастието да последвам съдбата на своя баща и своя брат, да дам свободата, ако ще и живота си за свободата на българския народ...

Да живее Българският земеделски народен съюз!

Да живее свободата!

Издаването на този брой на в. „Литературно земеделско знаме“ се финансира от предания земеделец и голям патриот **ЗДРАВКО ПЪРВАНОВ**, който от младежките си години е имигрант в Германия.
БЛАГОДАРИМ!

ЗАКРИЛНИКЪТ

На Никола Д. Петков

В ония дни на бран велика, дни на погроми, мът и кръв, историята те повика сред първите да бъдеш пръв.

И ти по ботевски застана в сублимния върховен час срещу насилника, тирана, освирепял от жад за власт.

Развял заветни идеали, потомък на бунтовен род, в борбата тежка ти прежали и дом, и младост, и живот.

Баща ти бе с куршум ударен, куршум и брат ти усмърти, а величав и легендарен увисна на бесило ти.

За род, потомство и Родина, и за народна свобода в неравния двубой загина и се превърна във звезда!

И стана знаме във борбата като велик народен син! Българийо, Родино свята, гордей се с тоя исполин!

Йосиф Петров

ДАРЕНИЯ за в. „Литературно земеделско знаме“

Йордан Цольов - 100 лв.
Йордан Димитров - 20 лв.
Цветана Кръстева - 25 лв.
Георги Козарев - 25 лв.
Мария Петрова - 20 лв.
Златка Стратиева
Малиганова - 20 лв.
Живка Танчева - 20,00 лв.
Тако Караиванов - 15,00 лв.
Васко Чавдаров - 10 лв.
Милка Пешева - 10,00 лв.
Атанас Личев - 10,00 лв.

Скъпи приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!

140 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ЕЛИН ПЕЛИН

Роден - 18 юли 1877 г.,
Умира - 3 декември 1949 г.

НЕПРЕХОДНО ТВОРЧЕСТВО

Житейски обстоятелства ме докараха в града, носещ името на големия писател и вече повече от тридесет години живея в този прекрасен край. Опознах добре бита и душевността на местните хора, живота им, природата... И ги обикнах.

Колчем пътят ме поведе сред живописните средногорски хребети, сред които е сгушено село Байлово, все имам приятното усещане, че навсякъде витае духът на неговия велик син. Накъдето и да погледна: към Спасова могила, към Белчов валог, към Гьола на Андрешко..., имам усещането, че отвсякъде надничат спомени за ненадминатия поет на българското село и неговите самобитни герои.

Димитър Иванов, приел през 1897 г. песенното име Елин Пелин остава един от най-ярките представители на българската проза и литература за деца от края на 19-ти и началото на 20-ти век.

Научих много неща за живота и творчеството на сладкочумника от Байлово. Написах доста страници... Тук ще се спра накратко само на една ярка багра от широката му творческа палитра - хумора.

Още от древността хората са ценели високо ролята на смеха. И са се смеели по различни поводи.

Нашият народ е надарен с богато чувство за хумор. Чрез смеха е превъзможвал много критични моменти в злочестата си историческа съдба. За да оцелее през вековете, българинът е избирал смеха и като способ за отреагиране, и като оръжие в борбата, и като средство за разтуха... Народът е насищал ежедневието си с остроумни и безобидни шегги, с тънка ирония, с духовити и незлобливи насмешки. А едно от големите човешки достойнства е да умеем да се смеем и над собствените си грешки.

Всяко българско селище си има своеобразен хумор. Както всеки човек се смее по своето, неповторимо. Хуморът на Байлово е самоироничен, закачлив, дяволит, добродушен... За байловчани казват: „По куче камък да хвърлиш, на шегаджия ще улучиш...“ Един от шегаджиите в старо време е бил и Йото Варджията бащата на Димитър Иванов. От него и от байловчани навярно ще да е наследил чувството си за хумор и бъдещият писател.

Като изразител на народния живот, Елин Пелин знае добре мястото на смеха в този живот и често прибегва до него. Дарбата си на хуморист той извява още в първите свои творби, например като „Ветаро“, който прави силно впечатление на Иван Вазов и му дава основание да го поощри. Което окриля младия автор.

Тази дарба блясва с цялото си сияние в първите години на 20-ти век, когато във вестник „Жило“ печати поредица от хумористични разкази, фейлетони, пародии и хуморески като например „Писмото на един селски даскал“, „Чичо Тано у шантано“, „Бой с конфети“, „Душата на учителя“ и др. През 1902 г. в сп. „Селска разговорка“ печати един от чудесните си разкази „На она свят“, последван от поредица други, за да стигне до шедевъра „Андрешко“.

Човекът от народа не се смее гръмогласно, дебелашки. Веднъж смехът му е съдържан, приглушен от грижите и нерадостната участ, друг път е тъжен, горчив, горък. А понякога е волен, звънък, весел, отприщен...

Такива са и героите на Елин Пелин. Той добре познава въздействащата сила на смеха и ролята му за нравственото пречистване и извисяване на личността. И често го използва както в прозата за възрастни, така и в творбите си за деца. На въпроса какво мисли за своя хумор Елин Пелин отговаря:

-Аз не съм хуморист, а само донякъде весел и повечко зъл.

Макар да не се смята за чист хуморист, той е майстор на хумора.

Неговият хумор е непринуден, добродушен, окуражаващ. Чрез него характеризира блестящо хитроумните и пресметливи шопи. Именно такъв хумор лъха от разказите му „Задушница“, „Пролетна измама“, „Първи сняг“, „Кумови гости“, „Печена тиква“, „Пижо и Пендо“... Илюстрациите на Александър Божинов към „Пижо и Пендо“ са съзвучни с веселата фабула, изразяват дълбоко и точно характерите, нравствеността на героите. Така рисунката с Високия и Ниския шоп се превръща в емблема, в символ на шопския характер. Сполучливият творчески тандем Божинов-Елин Пелин ражда и още немалко високохудожествени творчески плодове.

Тънката ирония, духовитата шег в творчеството на писателя понякога прерастат в пиперлив, жигосващ сарказъм. Това се наблюдава особено когато осмива представители на властта. Понякога хуморът на Елин Пелин е горчив, но целебен, както лековитата билка, дала звучното му име.

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
С пожелание за здраве и
незабрана
на всичко написано...

Атанас Личев - 14 август
Олга Върбанова - 17 август
Стоян Колдов - 30 август
Маргарита Нешкова - 1 септември
Дарина Цветкова - 14 септември
Йорданка Христова - 24 септември

ДА СИ СПОМНИМ...

Андрей Василев - 9 юли
Искър Шуманов - 12 юли
Сава Севов - 17 юли
Мито Петров - 16 август
Методи Ковачев - 3 септември
Стефан Стамов - 20 септември
Елена Тилева - 29 септември

ЧОВЕКЪТ И МОРЕТО

Човешкият живот е и в кръвта,
а морето е вода...
Като човешкото сърце
и морското пулсира.
Вълна, вълна намира...

Някои са тихи
и брега гаят с плясък,
други шумни, буйни с трясък...
Развихрили гриви, блъскат, давят,
като хората, характер проявяват.

Човекът се ражда със своя дар...
Вълните идват често с товар:
черупки, водорасли, тиня, пясък
или бисерни миди с блясък.

Вселенски частици човек,
на морето водата.
Във Вселената е всичко
движение
и в това е тайната, силата и
красотата
на Великото творение...

Елена Тилева

ПОМЕН

На Никола Д. Петков

Не знаем гроба ти къде е,
за да посеем детелина.
Над него марша да запеем
свободни в скръбната Родина.

У нас светците гроб си нямат.
Съдбата тука е такава.
Затуй пък силно те сияят
и не покрива ги забрана.

Обесиха те подли хора,
служители на Сатаната.
Сега с клеймото на позора
те гузно свеждат си главата.

Убийци - кой ли ще ви търси -
нищожества пред Великана!
Тогава Кремъл той разтърси
и чист като кристал остана!

Кажете гробът му къде е,
къде са неговите мощи?
Тъй може би ще се разсее
кошмарът в тъмните ви нощи!

Стоян Колдов

С БОЛКА ПРЕД ВЕЛИКИТЕ ПРЕДЦИ

Изпитвам жал към вас, радатели велики,
Предци, Творци на толкоз много светлина,
макар по име и по образ разнолики,
но с Дух и Българска гранитна твърдина!

Изпитвам жал, че вие днес сте непознати
на нашия съвременник „препросветен“,
че вашите дела остават непризнати,
макар че с ум и с добродетели богати
творили сте с любов до сетния си ден!

Изпитвам жал към вас, Деятели
просветни,
в забвение низвергнати / за грозен срам!/,
след толкоз жар, борби и бурите безчетни,
оставили със чест словата си заветни
пред святия олтар на Българския храм!

Харалан Недев

РОДИНА

О, колко мак трепти на твоя бряг,
синчецът как из нивите синее!
И колко съм щастлив, че мога пак
да те прегръщам и да те възпея!

Просторът твой ми стига за летене,
свободно да изправя гордо ръст.
И щом не паднах вчера на колене,
не ми отказвай утре педя пръст!

Пенко Керемидчиев

СПОМЕН ЗА ТОДОРОВ ДЕН

Преситен от лъжливи фрази
на кръст разкъсан през нощта,
скърбя за приказния празник
на устрема и волността.

Дълбоко в бистрата ми памет
отново сякаш оживял,
се носи вихрено баща ми,
перчем с ездачите развял.

О, как жадувам пак в простора
да срещна смели рамене
и с мъжки вик да се повтори
едно надбягване поне,

в което всичко е наяве,
без грим край тихата река.
Но има ли коне стремглави
и горди конници сега?

Цветан Палов

ПЕСЕН ОТ ИЗВОРА

На мама

Пак запяват спомени,
Чуйте песента...
Родена е от шепота
на старата чешма.

Утрото се къпе
в мамина коса...
Близо до сърцето си
носеше ме тя.

В ръцете й по изгрев
бе целият свят.
В дясно стомна шарена,
от ляво бях аз.

Шарената стомна
грижливо пазя аз,
мъничко строшена,
но още има глас...

В нея съм наляла
спомен без цена,
от мамините шепи
как пия аз вода.

Олга Върбанова

СЕНОКОС

Дъхав юлски сенокос,
мой детински спомен
тича сред тревите бос
и под свод огромен.
Татко, малко грубоват,
все коси... Тежат ръцете.
Мама летен аромат
трупа на пластета.

В сянката на дъб един
си отдъхват двама.
Давам да се разхлади
стомната на мама.
Над коса чукче звъни
в пладнето стаено.
Газя откоси-вълни
на море зелено...

Откъм хълма гълъб грив
гука в граничката.
Влачи се денят ленив
селяните чака...
Дъхав юлски сенокос
все такъв те помня.
Днес няма го хлапака бос
със шарената стомна...

Андрей Василев

ПРОЩАВАЙТЕ, РИМИ

Прощавайте, рими,
че крача през вас.
Животът ме погна с гладни камшици
и нямам минута покой...
За тоя живот
опитах да ревно от мъка,
светът да ме чуе,
но тежка ръка
залости устата с юмруци.
На злобата подлия вик
премина през мен.
И аз
едва се изправих с душа,
по-чиста от бистра вода,
вековната мъдрост прозрял...
Прощавайте, рими,
за мирни години
сте вие родени...
Аз толкова имам да кажа,
а нямам минута покой...
Животът ме гони със сатанински камшик
и злото дебне
зад всеки завой.

Стефан Стамов

КРЪГОВРАТ

Изгрев и залез
Листопадна есен.
Устни без усмивка
случайни погледи,
случайни срещи.
Кръговрат!
... Ненужно
и бясно препускане
в очертанятия на елипса.
Нещо ново се пробужда.
Улови го с блян!

Йорданка Христова

С ОЧИТЕ НА РЕКАТА СПОМЕН ЗА ЖЪТВАРИ

Кристални ту зелени, ту сини,
ту каменни.
В тях се къпе Луната
и Слънцето слиза по нишките
Пламенни
и лъчите изпива водата.

Очи на река десетки и хиляди
отражения на тайнствени образи
не познали умора, винаги млади
и когато сърна реката прегази...

Очи на река, когато сте ясни, чисти,
кристални
знак е, че реката е здрава...
В ръцете и светят и канари тежки
овални,
а и песъчинките й някои продава...

Маргарита Нешкова

СВЕТЪТ Е ПЪЛЕН С ЧУДЕСА

На внуците ми Ивайло и Билян

Светът е пълен с чудеса
за вярващи.

Съблякох дрехата заробваща,
поставих шапка невидимка,
по детски, с босите крака,
в неземното се потопих.
В един огромен, дъхав, цвят
окупана в нектар,
с венец от тичинков прашец
се потопих
и пих, и пих
една забележима Палечка,
герой от приказния свят.

Събудих се, горях.
Не съм болнава вярвам.

Дарина Цветкова

ЛЯТОТО Е ИЗГРАДЕНА ЛИЧНОСТ

Часовникът на лятото е спрял
и дишането му е по-различно
от всеки друг сезон позакъснял,
о, лятото е изградена личност.

Характерът - оптимистично бял
и слънчев до морето и на плажа,
най-светлите си мисли е раздал
преди да пожелае да ги каже.

Защото си е ведър оптимист
чак до безкрайното си сладко дъно,
узрял щастливо и детински чист
и с радост в свежестта му ще потъна.

Милена Филипова

ДЪЖДЪТ

Дъждът изтича - като кръв от вена:
мокри косите на тревите
и перчемите на лозите,
главите на розите,
гърдите под ризата,
и попива в пръстта.

Дъждът капе отмерва живота:
всяко начало потъва дълбоко,
всичко желано лъкатуши в потока,
краят се влачи по бяла пътека,
капките падат, не носят утеха.

Сиво,
горчиво,
мътно,
красиво
дъждът се
излива
влачи листата,
увива стъблата,
храни зърната,
удава полята...
Птиците падат
тежат им крилата,
мокри и вяли
се крият в гнездата.
Мравки се давят
в калните локви,
кучета тичат,
душат дъгата,
Цветя миришат,
пръскат тъмата...
дъждът отминава,
денят сън остава..

Габриела Цанева

ЖИВОТ В МИГОВЕТЕ

Последната книга на Кирил Назърв „Мигове невъзвратими“ има подзаглавие „нощен дневник“, т.е. мисли и видения в часове на будувания и за разлика от всичките останали трийсет не е определена, както е обичайно при него, за деца или възрастни, както не е определена в любимите за него родове и жанрове: поезия, проза, нито като хумор, нито като сатира, в които той е работил няколко десетилетия. Последният цикъл на тази последна книга се занимава с най-важния философски проблем на всички времена смисъла на живота. С не много думи Назърв не обещава да прави философски открития, но прави една лична равностметка, каквато е задължителна за всеки творчески юбилей в тази достолепна житейска възраст.

И той извежда три доминанти на своя живот две от които са нормалните за всеки човек: работа, семейство, а третата не е дадена всекиму творчеството. Погледнато от страни изглежда невероятно, че той вечно бързаш, вечно зает с някакви проблеми, с редактиране на чужди книги, с консултиране на начеващи поети или с организация на литературни четения, енергичен човек е и автор на толкова много книги. Но вероятно надсловът на споменатата последна книга „нощен дневник“ е достатъчно неодоимото обяснение на неговия труд и начин на живот. За онези обаче, които добре го познават необходимото не е необходимо. За тях Кирил Назърв не е толкова енергичен работохолик, колкото всеотдаен във всичко, с което се заеме. Удава му се не само писането и редактирането, но и човешкото общуване и особено веселбата и песента македонската песен над всичко.

Аз го познавам от повече от половин век и понеже началото на нашето познание е свързано с изпитателни за мъжете години - времето на казармата - мисля, че не греша.

Казармата е такава проклетие, което едвам се издържа в очевидната си суровост и парадно безсмислие, но когато свършва и през целия по нататъшен живот, оставаш благодарен за нейните уроци. Казвам това за да обясня, че докато сме вземали с Кирил Назърв казармените уроци е било неестествено да се разпознаем в ония трудни години в поетическите си занесии.

За това и двамата се изнадахме, когато след години се срещнахме отново, но на литературното поле. Трябвало е да минат повече от десет години за да разбере, че с Кирил Назърв ще имаме не само общи казармени спомени, но и обща пътека в житейското поле. За него тези години са били запълнени с едно полувисше и едно висше образование, с различни професионални занимания докато в началото на 70-те стана ясно, че сме се срещнали отново този път на полето на словото и че това е вече за цял живот.

През 70-те той започна да печата своите стихове за малките в запомнящи се книги като „Ловец на дъжд“/1975/, „Ало, Слънчице“/1978/, и те бързо бяха оценени в степен, че части от тях влязоха в учебниците за началната образователна степен, а преди това награждавани от различни институции: Министерството на просветата, Съюза на българските писатели и други. До средата на 80-те, известен като поет за малките, от края им след книгата с кратки басни „Под вол теле“ го виждаме и като сатирик ново жанрово поле, в което направиха впечатление сборниците му с епиграми и сентенции, и особено книгата под заглавие „Рай за дяволи“, вдъхновена от новата непреходна наша действителност. Много плодотворно се оказа за него жанровото поле на епиграмата, където по достойнство бе оценена книгата му „Писатели в епиграмки“ с шаржове на съвременни български писатели“, с много точни и духовити наблюдения върху индивидуалните характери.

Още от 80-те години с първите си няколко книги, той бе приет и в тогавашната единствена поетична академия Съюзът на българските писатели. От тук нататък последва разширение на жанровия му инструментариум, с преминаването му към проза и стихове за възрастни и особено към сатира и епиграми, той заслужи свое място в съвременния ни литературен живот. В 80-те и първата половина на 90-те в границите на детската литература като зам.главен и главен редактор на „Славейче“ той разви широка обществено-организационна дейност за запазване и стабилизиране на това уникално българско детско списание, с което са израснали няколко поколения. За жалост след него списанието погина.

От времето, когато аз познавам Кирил Назърв са изминали ни повече ни по-малко от 56 години, през които той се е вградил в две-три дузини книги, които ще бъдат четени от хиляди български деца, ще бъдат преведени на руски, полски, естонски, сръбски и на кой знае колко още езици, докато брадата на авторът им е ставала все по-гъста, все по-тъмна, а после бавно е започнала да побелява за да стане най-после такава, каквато я виждаме сега достолепно бяла. Тази брада и това лице с притаената ирония в гънките на очите, ни срещат и от корицата на последната му книга, „Мигове незабравими“, с която започнах тия свои кратки размисли за поета и приятеля Кирил Назърв. Но не искам да ги завърша без да отбележа още едно призвание, особено призвание, което аз много ценя и дори мисля, че без него той не би бил това, което е днес в представите на всички, които го познават. Където и да е, когато и да е, бе казал някоя от нашите писатели, Кирил Назърв не може да не създаде клуб или група или каквото и да е средище, където се говори и прави литература.

И така - на 75 години Кирил Назърв има зад гърба си повече от двайсет книги за деца от всички възрасти главно поезия, но и приказки, гатанки, пиеси, както и десетина книги за възрастни от епиграми и афоризми до проза и публицистика. Ако към тая равностметка добавим, че самият този творчески път е започнал от едно село високо в южната Огражден планина, което днес е почти обезлюдено, можем да имаме точна представа не само за това какво се е случило с едно селско дете, родено през войната, превърнало се в писател, с когото читателят се запознава още от първа читанка, но и с историята на цялата страна за три четвърти век. Изчезнал е един хилядолетен свят в рамките на един среднестатистически човешки живот и от селското дете, орисано с произхода си на затворен живот в една планина сред близки и познати, се е създал homo scriptore пишещият човек, който говори на непознати, за да създаде общност от най-ранната възраст. Ако не всеки може да напише „Под игото“ и „Тютюн“, далеч не всеки може да остави следа в чистото поле на детското съзнание, ала само успелите и в две области, са тези, които създават общността, които ни идентифицират като хора.

Това е мисията на Кирил Назърв в живота и това се доказва не само от неговите книги, части от които, както казах, се препечатват в ония (особено важни за всеки грамотен човек) първи читанки, но и от публичните му дейности литературни кръгове, клубове и приятелски групи най-известният от които е литературният клуб „Димчо Дебелянов“ на гара Елин Пелин - един от образцовите в страната с активни творчески изяви.

Не мога да пропусна тук и една петъчна приятелска тройка Назърв-Яръмов-Янев, която просъществува повече от 15 години и която се превърна в двойка след като почина Яръмов.

В тези две дейности литературата и организацията й, събрани в една функция може да се сумира целият творчески живот на Кирил Назърв. Преминал през различни професии, от учител и драматург на театър, редактор на национални издания, живял на различни места, в последните трийсет и повече години, той остана трайно в гр.Елин Пелин и не между другото е и негов почетен гражданин.

Нека му пожелаем като почетен гражданин на Елин Пелин, сред приятели и колеги, във взаимна посветеност, в здраве и душевна яснота, да премине и цялото време, което му е отредено.

Тази година се навършват 180 години от рождението на Васил Иванов Кунчев /Левски/ АПОСТОЛА НА БЪЛГАРСКАТА СВОБОДА

*„Девет годин той
скита се бездомен, без сън, без покой,
под външност чужда и под име ново,
и сърце порасло и за кръста готово
и носи съзнание, крепост, светлина
на робите слепи в робската страна.*

*Думите му бяха и прости, и кратки,
пълни с упование и надежди сладки.*

*...
В бъдещето тъмно той гледаше ясно.
Той любеше своето отечество красно*

*...
а той, беден, гол, лишен от имотът,
за да е полезен дал си бе животът!*

/Левски Иван Вазов/

Град Карлово е скътан в една от пленително красивите долини в южните склонове на Средна Стара планина /Балкана/. На север от града внушително се издига връх Амбарица, на запад връх Вежен, на изток връх Ботев, на юг Карловската котловина слиза надолу до ниските възвишения на Средна гора. В този град, в този приказен Старопланински кът на 6 /18 по нов стил/ юли 1837 г.в семейството на Иван Кунчев Иванов и Гина Василева Караиванова се ражда Апостола на българската свобода Васил Левски. Баща му - грамотен българин с будно национално съзнание, бил потомствен занаятчия произвеждал и оцветявал гайтан. Името му срещаме като спомоществовател на книгите на даскал Райно Попович „Христоитията“ 1837 г. и „Александрията“ на учителя Христо Попвасилев 1844 г.

Майката на Левски също произлиза от средно заможна и добро занаятчийско семейство. Баща й е майстор на чешми.

За зла участ на Васил, по голямата му сестра Яна, по-малките му братя Христо /р. 1840 г./ и Петър /р. 1844 г./ баща им Иван Кунчев починал рано, през 1851 г. Останала рано вдовица, майката на Левски, посреща с твърдост житейските несгоди и изкарва с честен труд прехраната и отглежда децата си.

На 8 годишна възраст малкият Васил постъпва в карловското взаимно училище. Пръв негов учител е Христо Попвасилев.

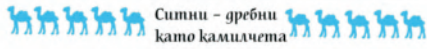
През 1852 г. Гина предава на грижите на своя брат Хаджи Василий /Христо Василев Караиванов - монах таксидиот и изповедник в Хилендарския манастир в Карлово/, своя любимец Васил. Бъдещият апостол става послушник на вуйчо си, който го учи на църковно пеене и богослужение. На 24.XI.1958 г. в Сопотския мъжки манастир „Св. Спас“ 21 годишният послушник Васил е подстриган за монах и приема духовното име Игнатий. На другата година, владиката ръкополага дякон Игнатий в йеродякон. След удостояването му с новия духовен чин Васил Левски постъпва като черковен певец в черквата „Св. Богородица“ в родното Карлово. Църквата е огласена от медният му глас. Глас носен от една блага и жизнена натура, за която гениалният поет Христо Ботев, с който съжителстват в покрайнините на Букурещ, пише с възхищение: „Живее на самия край на Букурещ в една вятърна воденица, заедно с моя съотечественик Васил Дяконът... Приятелят ми Левски, с когото живеем, е нечут характер. Когато ние се намираме в най-критичното положение, той и тогава си е такъв весел... Студ, дърво и камък се пука, гладни от два или три деня, а той пее... Вечер докато легнем, той пее, сутрин щом си отвори очите, пак пее... той ще те накара да забравиш всичките тъги и страдания. Приятно е човек да живее с подобна личност“. /писмо на Ботев до негов приятел/

Така от гр. Карлово започва жизненият път на голямата личност Васил Левски. Много сме чели за тази неповторима личност и много ще четем.

Да се пише за Левски, казват, е трудно, но аз смятам, че е много по-трудно днес да повярваме, че такава личност, събрала толкова много добродетели в едно /копнеж за свобода и смелост да я постигнеш не само за себе си, а и за другите, изключителна скромност, честност, дарба да организира и пленява с качествата си другите, демократ по душа и убеждение, републиканец .../, е живяла някога от плът и кръв, е била реална, а не мит. И може би не случайно съдбата го е оставила без гроб, защото той е у всеки от нас в неприсущимата човешка жажда за свобода, в смелостта ни да се борим за правдата, в копнежа ни за социална справедливост, в стремежа ни да сме честни, почтени и добри, в скромността ни ... Тази личност е събрала най-съкровени чисти мисли и чувства на българина, на всяко човешко същество.

Маргарита Нешкова

Професор Симеон Янев

ПРОЗРЕНИЕ

Имало глава да пати
баш от хитри магистрати!

СИНДРОМА НА ЛЕВИЦАТА

Тъгуват за Тато,
гласуват за НАТО!

Атанас Личев

АЗ СЕ ЧУДА

и се чуда:
да не съм в заблуда?
И как точно да го кажа?
Тези учени избраници
нашите управници
сториха толкова беди,
може ли наистина
да са сатани?

ЗА ВЕСТНИЧЕТО

наше,
какво да напиша?
В него няма жълтини
и някакви интрижки...
Кой ли ще чуе
народните въздишки?

Георги Козарев

ВОДИ НИ, ПАРТИЙО

В посока старата идея
отново прави крачка.
С маска на приказна фея
е нашата водачка.

Води ни, партийо, води ни,
нас, рожбите ти, слепи.
Срама си крием с бикини,
гоим се с лук и репи.

Затъвахме в дългове до гуша,
нямаха цените мира.
След тази болшевишка суша
кой ще пере пешкира?

Партози станаха перачки
промяна радикална...
Пере затлачените пачки
Партийната перална.

Мирчо Момчилов

АПОСТРОФ

Н. Вапцаров:

„Какво ще ни дадеш, историко,
от пожелателите си страници?“
-Сплотени, смело да се борите
срещу народните измамници.

Христо Ангелов

УСЛОВИЯТА У НАС

Олигофрена до Премиер.
Талантливият в килията,
докато му свърши силата...

“ВЯРВАЙТЕ МИ!”

Другари, не губете надежди!
Глутницата е тука и без покана
с обещаващи нови одежди,
от всички цветове е събрана...

Амиш Вешкова

ГРИЖА ЗА ПЕНСИОНЕРИТЕ

Те кретат на една чорбица боб,
но учен някакъв отсече:
„Стоп!

И въздуха е мръсен вече.
Ще трябва, както при водата стана
и боба да го сложим под забрана.
Но вие гладни няма да умрете,
ще ви купят филтри с дупезапушалки
и боба постен пак ще си ядете,
душици родни, мили старци жалки!”

Стоян Колдов

НЕПРИМИРИМИЯТ

Отиде си един от най-преданите николапетковисти в България - верният приятел, добрият човек
Йордан Чукански/1936 2017/.

Той престоя в комунистическите затвори 8 години, половината от които в единичка в карцерите.

ЛЗЗ

На 23.07.2017 загубихме най добрия съпруг, баща , дядо и сродник.Единствено любимата мувнучка Ивайла успяваше да върне усмивката на лицето му в трудните за него последни дни.

Идеалист, политик, добър оратор, силен характер, човек с чест и достойнство.

Даде ми ценни житейски съвети, на които ще се уповавам.Научи ме на гурд, перфекционизъм, на това да не се предавам пред трудностите, а да се боря до край, за да постигам целите си.

Най верният приятел така го описват приятелите му.

Най чистият човек така го описват съидейниците му.

Най милият и всеотдаен съпруг, баща , дядо и сродник така го описвам аз.

Ще ни липсваш! Обичаме те! Почивай в мир!

Елица Чуканска, негова дъщеря

... Йордан Чукански е роден през 1936 г. в село Брест, Плевенско, в старо земеделско семейство.

Баща му Митко Чукански е искрен земеделец още от малък, верен привърженик на др Г. М. Димитров и Никола Петков. Майка му Параскева винаги е заявявала открито позициите си и е имала будно социално чувство.

За дядо му Никола Тончев Чукански и сега говорят, че е бил един от найбудните млади хора в селото и едновременно с това се отличавал с изключителна щедрост. След присъдата на Йордан/осъждат го на осем години затвор/той понася стоически нещастие, колкото и безумно да е обичал внука си, успокоявал е другите въщи и постоянно повтарял, че Йордан е правият, че истината е на негова страна и че това, което е направил, заслужава уважение и възхищение, а не упрек и сълзи.

Из „Непримиримият“, автор: Христо Ганов

От стр. 1

Ръководителите на БЗНС през един от най-успешните периоди за Организацията.
Отляво на дясно: Сашо Стоянов, Йордан Чукански, Георги Пинчев.

Елин Пелин познава отлично не само душата на селянина, но и детския свят. На детето е присъщ смехът. Детската природа е жизнерадостна, бодра, весела. Смехът е потребен на детето както храната. Това писателят е осъзнавал добре, щом като творбите му за деца са наситени с толкова непринуден, жизнерадостен хумор. Както романът „Ян Бибиан“, така и многобройните му приказки, поемки, стихотворения и разкази са озарени от искрящите лъчи на веселото, забавното, игривото начало. Достатъчно е да си припомним само някои от многобройните му широко популярни творби като „Тримата глупаци“, „Умник Гюро с умници другари“, „Три умни глави“, „Торбаланци“, „Правдата и кривдата“, „Дядовата ръкавичка“, „Трите баби“, „Чохеното контохче“, „Цар Шишко“, „Сватбата на Червенушко“ и много други.

Елин Пелин умее майсторски да изгражда комични ситуации и по този начин да изобличава човешки недостатъци като глупостта, бърливостта, мързела, лъжата, лицемерието, користта, коварството... Хуморът на Елин Пелин прави творбите му любимо четиво за деца и възрастни. Това е хуморът на народа, който блика от неизчерпаемия извор на народната душа, родее се с фолклора и в същото време е самобитен, своеобразен, елинепелиновски.

Хуморът на Елин Пелин е като ярко багрило, което придава особен отблясък и очарование на цялото му творчество. Без тази багра то би загубило от своята пъстрота, от своя аромат и богатство.

Кирил Назъров

НАЙ-ДОБРЕ СА ТИЯ

Най-добре са тия
в Парламента що се уредия.
Там е друго ако сгазиш лука,
прошка няма хвърлят на боклука
само лука!

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:

Габриела Цанева
Кирил Назъров
Маргарита Дукова

Предпечат:

Г. Цанева

контакти:

София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;

kiril_draguch@abv.bg
gabrielle@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg

litzemedelsko_zname@mail.bg